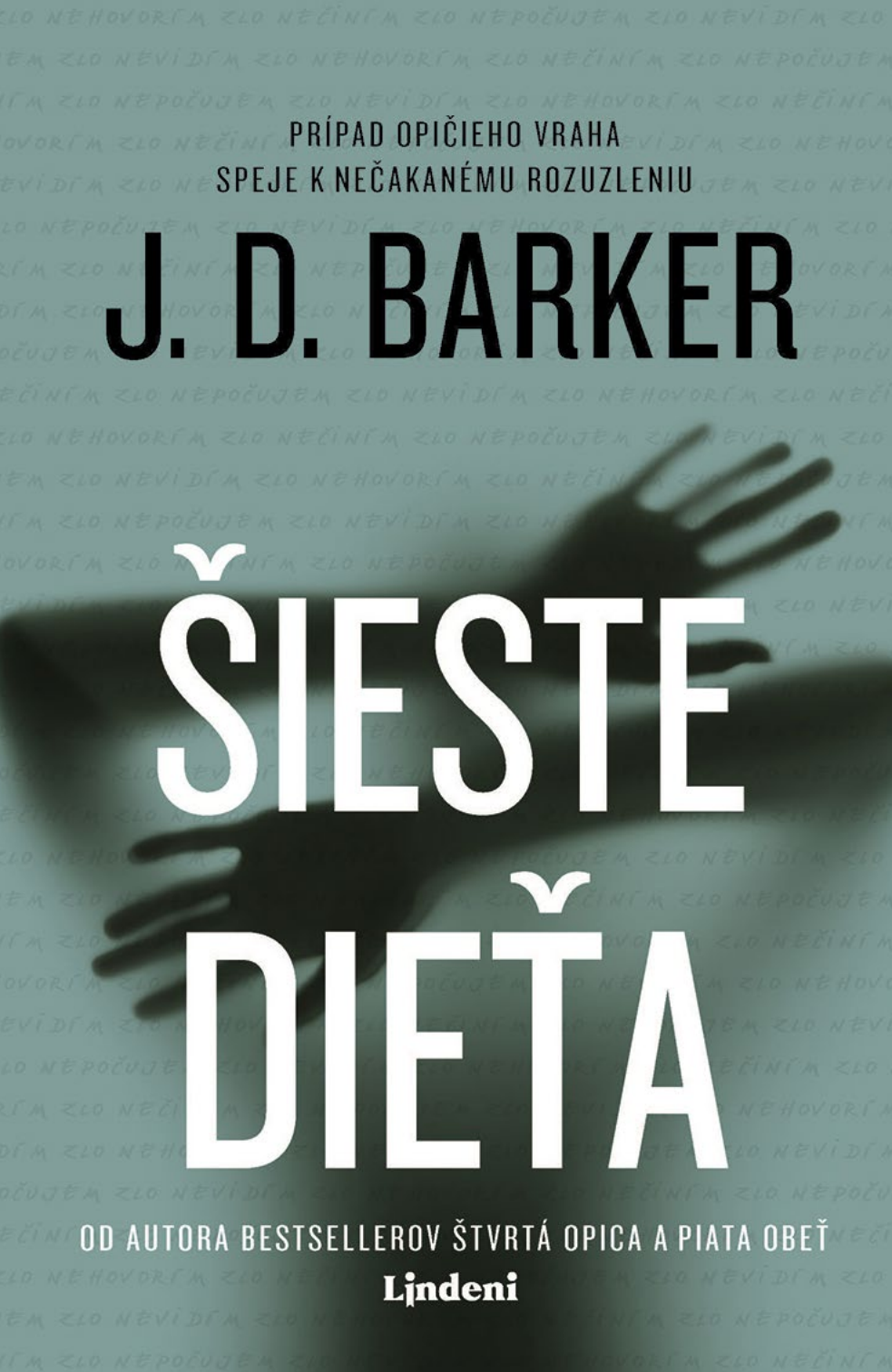

PRÍPAD OPIČIEHO VRAHA
SPEJE K NEČAKANÉMU ROZUZLENIU

J. D. BARKER

ŠIESTE
DIEŤA

OD AUTORA BESTSELLEROV ŠTVRTÁ OPICA A PIATA OBEŤ

Ljndeni

Šieste dieťa

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.lindeni.sk
www.albatrosmedia.sk

Ljndeni

J. D. Barker

Šieste dieťa – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA

ŠIESTE DIETA

ŠIESTE DIEŤA

J. D. BARKER

Preložila Miriam Ghaniová

Ljndeni

Venujem pravde.

Vitajte v poslednej šou.
Dúfam, že všetci máte vhodné oblečenie.

– *Sign of the Times*, HARRY STYLES

Otec, čo si mi ešte nechal?
Otec, čo by si mi ešte nechal?

– *Another Brick in the Wall*, PINK FLOYD

I

Tray

Deň piaty • 5.19

„Hej, ty sráč, pripadá ti to tu ako zasraná nocľaháreň?“ Hlas znel chrapľavo. V túto hodinu to musel byť policajt, ochrankár alebo možno len nahnevaný majiteľ domu. Nech to bol ktokoľvek, Tray Stoufferová sa v záhyboch zatuchnutej prikrývky ani nepohla. Niekedy, keď ste ticho a nehýbate sa, odídu. Niekedy sa začnú nudiť.

Pocítila kopanec topánkou, potom znova, rýchlo a tvrdo. Priamy zásah do brucha. Tray chcela zakričať, chytiť tú nohu a brániť sa. No neurobila to, namiesto toho ďalej zostala úplne nehybne ležať.

„Dočerta, rozprávam sa s tebou!“

Nasledoval ďalší kopanec, silnejší ako ten predchádzajúci, priamo do rebier. Tray zachrčala, nemohla si pomôcť, a pevnejšie si pritiahla prikrývku.

„Máš vôbec predstavu, čo ty a tvoji kamaráti robíte s predajnou hodnotou v tejto oblasti, keď tu takto kempujete? Vystrašili ste deti na smrť. Starší ľudia nechcú vyjsť z domu. Nemali by šliapať po takom odpade, ako si ty, aby sa dostali do obchodu.“

Tak teda je to majiteľ domu.

Tray to už všetko počula.

„Vieš, čo ja robím o piatej ráno, keď tu ty chrníš? Rovno pred našim domom? Práve som skončil desaťhodinovú šichtu v Delphininej

pekárni. Predtým som odrobil dvanásť hodín v noci v kuchyni. Musím sa tam vrátiť o desať hodín. Robím to, aby som zaplatil nájomné za tento dom. Robím to, aby som vyžil. Nikdy ma nikto neuvidí žiť na ulici ako teba, ty lenivý hajzel. Nájdi si prácu, doriti! Urob niečo pre seba!“

V štrnástich rokoch sa nedá zohnať žiadna práca. Nie legálne. Nie bez súhlasu rodičov, a ten nikdy nedostane.

Tray sa pripravila na ďalší kopanec.

Namiesto toho muž schmatol prikrývku, strhol ju z nej a odhodil nabok. Prikrývka dopadla do kaluže z blata a roztopeného snehu na úpäť schodov.

Tray sa zachvela, skrčila sa, pripravená na ďalší úder.

„Hej, ty si baba? Si len dieťa,“ povedal muž a zlosť z jeho hlasu zrazu vyprchala. „Je mi to ľúto. Ako sa voláš?“

„Tracy,“ odvetila. „Väčšina ľudí ma volá Tray.“ Tie slová oľutovala v okamihu, keď jej vyšli z úst. Vedela, čo sa stane, vždy keď sa s niektorým z nich rozprávala. Najlepšie bolo držať jazyk za zubami a zostať neviditeľná.

Muž si kľakol, z ľavej ruky mu viselo papierové vrečko. Nebol starý, možno mal medzi dvadsiatkou a tridsiatkou. Ťažký kabát. Hnedé vlasy schované pod tmavomodrou čiapkou. Orieskové oči. Čokoľvek bolo v tom vrecku, chutne to voňalo.

Pristihol ju, ako sa naň pozerá. „Tray, volám sa Emmitt. Si hladná?“

Prikývla. Vedela, že aj to je chyba. Ale bola hladná. Veľmi hladná.

Siahol do papierového vrecka a vytiahol malý bochník chleba. Z jeho chrumkavého povrchu sa v ľadovom chicagskom vzduchu vznášala para a Tray na chvíľu zabudla na vietor, ktorý sa valil od jazera a zavýjal v ulici.

V žalúdku jej zaškvrkalo dosť hlasno na to, aby to obaja počuli. Emmitt odtrhol kúsok chleba a podal jej ho. Zhltna ho na dva hlty, sotva sa ho snažila prežúvať. Pravdepodobne najlepší chlieb, aký kedy jedla.

„Chceš ešte?“

Tray prikývla, hoci vedela, že by nemala.

Emmitt vydýchol. Vystrel ruku a bočnou stranou ukazováka ju pohladil po líci. Prešiel jej od tváre ku krku a vklzol pod golier svetra. „Prečo nejdeš so mnou dovnútra? Môžeš si dať toľko chleba, koľko len chceš. Mám aj ďalšie jedlo. Teplú sprchu. Pohodlnú posteľ. Ja...“

Tray oboma rukami udrela muža do ramien. Neisto zabalansoval, klačiac na jednom kolene. Nebol pripravený na úder. Prevrátil sa dozadu, vrečko mu vypadlo z rúk a hlavou narazil do kovového zábradlia schodiska domu.

„Ty malá mrcha!“ zakričal.

Skôr než sa stihol postaviť, Tray bola na nohách. Schmatla papierové vrečko, vzala si batoh a zbehla päť schodov. Zobrala deku a vyštartovala po Mercer Street. Nechcel ju naháňať; robili to len zriedka, ale niekedy...

„Drž sa odtiaľto čo najďalej, dočerta! Ak ňa ešte raz chytím, zavolám policajtov!“

Keď Tray predsa len riskla pohľad späť, Emmitt už stál, zbieral si veci a tlačil sa cez dvere do domu. Aj z tejto vzdialenosti si predstavovala, ako cíti teplo vnútornej chodby.

Nespomalila, kým sa nedostala k bráne cintorína Rose Hill. V túto hodinu bola zamknutá, ale ona bola štíhla a o chvíľu sa už pretlačila cez kované mreže na druhú stranu, pričom za sebou ťahala batoh a prikrývku.

V Chicagu bolo množstvo útulkov, ale ona sa touto cestou vydala už dávno. V túto hodinu boli zamknuté. Všetky zatvárali medzi siedmou večer a poľnocou a potom vás už do žiadneho nepustili. Aj keby boli otvorené, bolo by to jedno. Boli plné. Niekedy sa rady začínali tvoriť už na poludnie a nikdy nebolo dosť miesta. Okrem toho sa Tray cítila bezpečnejšie na ulici. Všade boli podobní „Emmittovia“, najmä v útulkoch, a jediné, čo bolo horšie ako natrafiť na úchylnu na povale nejakej budovy alebo v uličke chránenej pred vetrom, bolo byť zamknutá v útulku s jedným z nich. Niekedy aj s viacerými. Väčšinou mali tendenciu držať sa pohromade a loviť vo svorkách.

Tray sa na cintoríne nebála. Po dvoch rokoch na ulici už na všetkých aspoň raz prespala. Rose Hill patril k jej obľúbeným kvôli

hrobkám. Na rozdiel od Oakwoodu alebo Gracelandu sa hrobky na Rose Hill na noc nezamykali. A hoci tam bolo niekoľko strážcov, v chladnú noc, ako bola táto, sedeli v kancelárii a hrali karty, pozerali televíziu alebo dokonca spali. Videla ich cez okná.

Ponáhľala sa po čerstvom snehu po Tranquility Lane. O stopy za sebou sa príliš nestarala, vedela, že o tie sa postará vietor. Nebol však dôvod riskovať, takže keď sa dostala na vrchol kopca, namiesto toho, aby odbočila doľava na Bliss Road, prešla Tranquility Lane a zamierila do malého lesíka, ktorý sa tiahol popri Bliss Road.

Hoci tam nebolo žiadne osvetlenie, mesiac bol takmer v splne, a keď sa na obzore objavilo zrkadliace sa jazierko, Tray sa musela zastaviť a pozrieť sa naň. Pod tenkou vrstvou čerstvého snehu sa leskla ľadová hladina. Pozdĺž okraja vody sa tiahli mramorové schody, medzi nimi stáli kamenné lavičky. Bolo to také pokojné miesto, také tiché.

Tray najprv nevidela dievča kľačiace pri vode, otočené tvárou preč. Dlhé svetlé vlasy mu splývali po chrbte. Dievčina vyzerala ako jedna zo sôch, nehybná, otočená k jazierku. Jej pokožka bola taká bledá, takmer biela, bezfarebná ako jej biele šaty. Na bosých nohách nemala topánky, nemala ani kabát, len biele šaty z takého tenkého materiálu, že boli takmer priesvitné. Ruky mala zopnuté na prsiach, akoby sa strácala v modlitbe, hlavu naklonenú na jednu stranu.

Tray neprehovorila, ale priblížila sa k nej, dosť blízko na to, aby si uvedomila, že tenká vrstva snehu, ktorá pokrývala všetko ostatné, pokrýva aj to dievča. Až keď ho obišla z boku, uvedomila si, že to vôbec nie je dievča, ale žena. Jej ostrú belosť prerušovala tenká červená čiara, ktorá sa jej tiahla spod vlasov po boku tváre. Ďalšiu čiaru mala pri ľavom oku ako prúd červených slz, a tretia jej viedla z kútika úst – tá jej maľovala pery najjasnejšou ružovou.

Niečo mala napísané na čele.

Počkať, nie napísané.

Pri kolenách, ktoré mala položené v snehu, ležal strieborný servírovací podnos. Taký, aký by ste mohli nájsť na luxusnom stole,

v drahej reštaurácii, na mieste, o ktorom Tray už aj v štrnástich vedela, že ho nikdy v živote neuvidí, iba v televízii alebo vo filmoch.

Na podnose boli tri malé biele škatuľky. Každá bola pevne previazaná čiernou stuhou.

Za škatuľkami bola opretá kartónová ceduľka, podobná tým, ktoré nosila aj Tray, aby si vyžobrala peniaze na jedlo. Lenže tieto tri konkrétne slová nikdy predtým nepoužila. Na nápise jednoducho stálo:

OTČE, ODPUSŤ MI

Tray urobila jedinú vec, ktorú mohla. Rozbehla sa preč.

2

Poole

Deň piaty • 5.28

Ahoj Sam,

viem si predstaviť, že si zmätený.

Uvedomujem si, že máš otázky.

Ja viem, aj ja som ich mal. Aj mám.

Otázky sú základom poznania, učenia, objavovania a znovuobjavovania. Zvedavá myseľ nemá vonkajšie múry. Zvedavá myseľ je sklad s neobmedzenou rozlohou, pamäťový palác s nekonečným počtom izieb a poschodí a pekných lesklých vecí. Niekedy však myseľ utrpí škodu, múr sa rozpadne, pamäťový palác potrebuje rekonštrukciu, miestnosti sú v hroznom stave. Obávam sa, že Tvoja myseľ patrí do tej druhej kategórie. Fotografie okolo Teba, denníky, to sú kľúče, ktoré Ti pomôžu vyhrabať sa z trosiek, pri prestavbe.

Som tu pre Teba, Sam.

Budem tu pre Teba, ako som tu vždy bol.

Odpustil som Ti, Sam. Možno Ti odpustia aj ostatní. Už nie si ten človek. Si oveľa viac.

– Anson

„Na čo sa pozerám?“ Špeciálny agent Frank Poole sa zamračil a odložil výtlačok. Zavrel oči a pritisol si hrany dlaní na spán-

ky. Bolela ho hlava. Pri návrate z New Orleansu sa pokúšal spať v lietadle, ale ukázalo sa to ako nemožné.

Rozozvučal sa satelitný telefón. Bola to terénna kancelária FBI v New Orleanse, stále šla po právnickej kancelárii Sarah Wernerovej. V byte nad ňou len pred deviatimi hodinami Poole objavil telo advokátky, ktorá naňho hľadela z pohovky, sledovala ho mliečnymi očami, na kolenách mala zhnité zvyšky večere, uprostred prednej časti hlavy malú čiernu dieru po guľke. Súdny lekár potvrdil, že je mŕtva už niekoľko týždňov, teda oveľa dlhšie, ako si Poole pôvodne myslel. Identifikovali ju ako Sarah Wernerovú, čo znamenalo, že žena, ktorú v posledných dňoch videli s detektívom Samom Porterom a ktorá tvrdila, že je Sarah Wernerová, ňou nebola. Bola to nejaká podvodníčka, nastrčená osoba. Spoločne sa im podarilo dostať jednu väzenkyňu z miestneho väzenia a previezli ju cez celú krajinu do Chicaga.

Z terénnej kancelárie oznamovali, že Portera našli v Guyone, v opustenom hoteli v Chicagu. Väzenkyňa, ktorej pomohol utiecť, ležala zastrelená v hale. Porter sedel takmer katatonicky v izbe na štvrtom poschodí, obklopený fotografiami známeho sériového vraha Ansona Bishopsa, Opičieho vraha, po boku mal hromadu denníkov a notebook, na obrazovke ktorého svietil vyššie uvedený odkaz.

Podľa toho, čo mu povedali, si chicagska polícia spojila odkaz s bizarnou sériou vrážd, čo sa odohrali za niekoľko posledných dní: niekoľko mladých dievčat niekto opakovanne topil a oživoval, kým sa napokon ich telo nevzdalo. Našlo sa aj niekoľko dospelých zavraždených, pričom všetci boli spojení s mužom menom Paul Upchurch, ktorého práve operovali v Nemocnici Johna H. Strogera jr.

Keď Poole netelefonoval satelitným telefónom s terénnou kanceláriou v New Orleanse alebo s detektívom Nashom, mal na telefóne detektívku Clair Nortonovú, ktorá v nemocnici riešila nejakú epidémiu. Epidémiu, ktorú vyvolali Bishop, Upchurch a možno aj ďalší.

Jediná osoba, ktorá nevolala na satelitný telefón, bol jeho bezprostredný nadriadený, špeciálny agent Hurlless. Poole vedel, že

ten hovor čoskoro príde a on by mal mať nejaké odpovede, skôr ako sa to stane.

„Dovoľte mi s ním hovoriť,“ ozval sa detektív Nash z pozorovateľne za ním.

Poole mal hlavu zaborenú v dlaniach. „V žiadnom prípade.“

Na druhej strane jednosmerného pozorovacieho zrkadla sedel Porter skleslo na kovovej stoličke, telo mal zhrbené nad rovnakým kovovým stolom. Nebol spútaný. Poole pochyboval, že by prehovoril.

„Bude so mnou hovoriť,“ naliehal Nash.

Porter sa s nikým nerozprával. Nepovedal ani slovo. „Nie.“

„Sam nie je zlý chlap. Nie je toho súčasťou.“

„Je v tom namočený až po uši.“

„Sam určite nie.“

„Ženu, ktorú vyslobodil z väzenia, našli mŕtvu v dôsledku strelného poranenia zo zbrane, ktorá sa našla u neho. Kožu na ruke mal od pušného prachu. Nepokúsil sa zbraň ukryť ani utiecť. Sedel tam a čakal, kým ho nezatknete.“

„Nevieme, či ju zabil.“

„Nepopiera, že to urobil,“ oponoval Poole.

„Nezabil by ju. Iba ak v sebaobrane.“

Poole ho ignoroval. „Zavolať detektívke Nortonovej do Nemocnice Johna H. Strogera jr. a dal jej informácie, ktoré jednoducho nemohol mať, ak v tom nebol zapletený. Vedel, že Upchurch má glioblastóm. Ako vôbec poznal Upchurchove meno? Vedel o oboch dievčatách. Podrobnosti, ktoré by nemohol vedieť, keby bol nevinný.“

„Počuli ste Clair. Povedala, že mu to povedal Bishop.“

„Povedal mu to Bishop,“ zopakoval Poole frustrovane. „Bishop mu oznámil, že obom nezvestným dievčatám vpichol vírus SARS. Nechal ich v tom dome s Upchurchom ako nejakého trójskeho koňa.“ Poole sa stále snažil pochopiť túto časť.

Nezvestnú Kati Quigleyovú a Larissu Bielovú našli v Upchurchovom dome. Porter tvrdil, že im bola vpichnutá nejaká variácia vírusu SARS. Celá nemocnica bola uzavretá, zatiaľ čo sa robili

krvné testy, aby sa zistilo, či je toto tvrdenie pravdivé, alebo nie. V najlepšom prípade išlo o podvod. V horšom prípade...

„Bishop sa s ním zahráva,“ povedal Nash. „Presne to robí.“

„Povedal Clair, že to posral a že ho to mrzí. Nevinný muž takéto veci nehovorí.“

„Vinný človek uteká. Nesedí v izbe a nečaká, kým poňho prídu policajti. Zametie stopy a zmizne.“

„Ukradol dôkazy,“ povedal Poole. „Vzoprel sa príkazom. Utiel do New Orleansu, jednu ženu dostal z väzenia a nechal za sebou mŕtve telo. Máme tu aj ďalšie. Práve preto sa s ním nemôžete rozprávať. Ste príliš blízko, aby ste to videli z nadhľadu. Zabudnite, že je to váš partner, zabudnite, že je to váš priateľ. Pozrite sa na dôkazy, pozrite sa naňho ako na neznámeho. Kým to nedokážete, nemôžete byť objektívny. A ak nie ste objektívny, ste súčasťou problému.“

Poole vzal vytlačený papier a znova si preštudoval text. „Kde je teraz ten notebook?“

„Na našom IT oddelení na poschodí.“

„Zavolajte tam a povedzte im, aby ho zabalili. Nechcem, aby sa ho vaši ľudia dotkli. Celý váš tím je ohrozený. Laboratórium FBI ho rozoberie a preskúma údaje,“ povedal Poole. „A čo tie fotografie a denníky, ktoré ste našli pri ňom?“

Nash na to nepovedal nič.

„Nenúťte ma, aby som sa spýtal znova.“

„Fotografie sú stále v hoteli Guyon, v izbe číslo 405. Dal som tú izbu odfotografovať, zavrieť a dvere prelepiť policajnou páskou. Mám uniformovaných policajtov, ktorí strážia poschodie, a ďalších dvoch pred budovou,“ povedal Nash. „Denníky som priniesol sem a sám som ich skontroloval ako dôkazový materiál.“

„Nechajte všetko tak, ako je. Vaši ľudia sa ničoho nedotknú.“

Nash neodpovedal.

Poole sa postavil a ten pohyb spôsobil, že mu v hlave zapulzovalo, akoby sa mu bowlingová guľa kotúľala z jednej strany lebky na druhú a narážala do stien. Znova si počúchal spánky. „Pozrite, robím vám láskavosť. Nech sa so Samom deje čokoľvek, ak sa

to dostane až do súdnej siene, vy a váš tím sa musíte dištancovať. Ak to neurobíte, každý právnik, ktorý za to stojí, prípad rozoberie na kusy. Začnú so Samom, potom s vami, Clair, Klozowskim, so všetkým, čoho ste sa dotkli. Odteraz ste už len pozorovatelia. Všetci. Čokoľvek iné je profesionálna samovražda.“

„Ja svojich priateľov neopúšťam.“

„Nie, ale oni niekedy opúšťajú vás.“

Poole siahol na kľučku dverí vypočúvacej miestnosti, otvoril ich a vošiel dnu. Mal pocit, že kovové cinknutie, keď sa dvere zatvorili, bol jeden z najhlasnejších zvukov, aké kedy počul.

3

Clair

Deň piaty • 5.36

Clair kýchla.

„Chod' niekam,“ zamrmlal Klozowski a sledoval ju z druhej strany miestnosti v ich dočasnej kancelárii, v starej vyšetrovni v Nemocnici Johna H. Strogera jr.

„Po správnosti by si mi mal povedať na zdravie,“ povedala Clair, pred tým ako si vyfúkala nos.

„Mám pocit, že mám lepkavú kožu. V hrdle mám sucho. Celé ma bolí,“ šomral Klozowski. „Vieš, na čo sa máme tešiť? Na rade je teraz hnačka. Nie je nič horšie ako sračka, keď nie si v pohodlí svojho domova. Potom sa nám začne topiť telo a meniť na kašu. Všetky vnútorné orgány aj oči. Obaja opustíme tento svet ako kaľuž odpadu. Takýto odchod som nečakal. Keď som vstúpil do policajného zboru, vždy som si myslel, že zomriem v nejakej slávnej prestrelke, pri zásahu alebo pri nejakej akcii špeciálnej policajnej jednotky. Nie takto.“

„Slávny nie je to správne slovo,“ povedala Clair. „A ty pracuješ v oddelení IT. Takéto veci sa nestávajú príslušníkom hlúpeho stáda. Je pravdepodobnejšie, že zomrieš v dôsledku porezania papierom alebo na nejaké strašné nešťastie s vreckovým chráničom.“ Pokrčila vreckovku a hodila ju do koša pod stolom, v ktorom sa stále nachádzali všetky Upchurchove zdravotné

záznamy. „Aj príznaky máš zlé. Myslíš na ebolu. SARS nám neroztopí orgány.“

„No, tak to ma teší.“

Clair kývla na Klozowského laptop. „Máš pre mňa celkový počet?“

„To ani nechci vedieť.“

„Musím.“

„Dvadsaťtri,“ povedal.

Clair sa rozžiarila. „To nie je toľko, koľko som si myslela. Mohlo to byť oveľa horšie.“

Klozowski kývol prstom. „Identifikovali sme dvadsaťtri potenciálnych obetí z Upchurchovho spisu a spolu s ich rodinami sme ich priviedli sem do nemocnice. Ak započítame aj manželky a deti, náš celkový počet stúpne na osemdesiatšesť.“

„Ach, dokelu,“ vzdychla Clair.

Keď si uvedomili, že Upchurch a jeho partner zabíjajú ľudí zodpovedných za údajné zlyhanie v jeho lekárskej starostlivosti, Clair ich všetkých zhromaždila a priviedla sem do nemocnice v domnienke, že je to jediné miesto, kde môžu udržať v bezpečí takú veľkú skupinu ľudí. Upchurch a jeho partner s tým počítali. Posledné dve Upchurchove obete – Larisu Bielovú a Kati Quigleyovú – nakazili nákazlivým patogénom, pretože vedeli, že dievčatá privezú sem, do najbližšej nemocnice.

V priebehu niekoľkých hodín vystavili riziku nakazenia nielen zvyšok ľudí, ktorých chcel Upchurch zabiť, ale aj všetkých ostatných v nemocnici. Medzi nich patrili aj Clair Nortonová a Edwin Klozowski.

Porter jej zavolať nielen preto, aby jej to oznámil, ale aj preto, aby jej povedal, že patogén je SARS a Upchurchov partner je Anson Bishop.

Nemocnicu okamžite uzavreli. Podľa protokolu nemocnica informovala Centrum pre kontrolu chorôb a to okamžite vyslalo závažný tím z miestnej karanténnej stanice na chicagskom Letisku O’Haru. Dorazili do dvadsiatich siedmich minút. Kloz im odmerala čas. Počas čakania si štyrikrát skontroloval teplotu.

Clair sa stále snažila pochopiť zmysel posledného rozhovoru s Porterom.

Muž, ktorý jej volal, neznel ako ten, ktorého poznala.

Znel porazene, zlomene. Sam vedel veci, ktoré by nemal.

Keď Nash a špeciálna policajná jednotka vtrhli do Upchurchovho domu, našli Upchurcha v spálni malého dievčatka na poschodí. Nebolo tam však žiadne dievčatko, iba figurína oblečená v dievčenskom oblečení, obklopená plyšovými zvieratkami a kresbami. Ukázalo sa, že dievčatko nie je nič iné ako postava z nejakého nepodareného komiksu, ktorý Upchurch vytvoril. Ochoťne sa vzdal. V pivnici našli Larissu Bielovú, omámenú a v bezvedomí. Neskôr sa dozvedeli, že prehltla sklo. Najprv si mysleli, že ju k tomu Upchurch donútil, ale ukázalo sa, že sklo prehltla sama v snahe zabrániť mu, aby ju zneužil tak ako ostatné. V písomnej výpovedi vysvetlila, že Upchurch topil dievčatá v nádrži z mrazničky a potom ich oživoval, a to všetko v rámci zvráteného pokusu zistiť, či existuje život po smrti. Keď prehltla sklo, bola poškodená a už sa nedala použiť ako testovací objekt.

Clair si nevedela predstaviť, že by urobila takéto rozhodnutie. Sila, ktorú Larissa Bielová preukázala tým, že svoj osud vzala z rúk takého šialenca a vrátila ho do vlastných, bola neveriteľná. Bielová sa momentálne zotavovala po operácii, pri ktorej jej odstránili sklo a napravili poškodené hrdlo, hlasivky a žalúdok. Hoci sa očakávalo, že sa zo zranení, ktoré utrpela v Upchurchovom dome, zotaví, začali sa u nej prejavovať aj príznaky vírusu, ktorý jej do poškodeného tela vpravil Anson Bishop. Či sa z toho zotaví, to sa ešte len uvidí.

V kuchyni Upchurchovho domu našli na stole v bezvedomí telo Kati Quigleyovej. V ruke držala malú bielu škatuľku previazanú čiernou stužkou s podpisom Ansona Bishopa. V škatuľke bol kľúč od skrinky v tejto nemocnici. V tej skrinke našli zdravotnú dokumentáciu Paula Upchurcha a jablko so zapichnutou injekčnou striekačkou. Podľa Portera tá injekčná striekačka obsahovala čistú vzorku patogénu. Bishop mu povedal, že ak Upchurch zomrie, vypustí patogén vo väčšom rozsahu niekde inde v meste.

Ani Snehulienka by nedokázala nič lepšie, povedal Porter.

Paul Upchurch, ktorý bol momentálne na operácii po tom, ako skolaboval v policajnej väzbe, trpel glioblastómom. Rakovina mozgu vo štvrtom štádiu. Porter okrem toho Clair povedal, že musí vypátrať niekoho menom doktor Ryan Beyer, neurochirurg z Nemocnice Johna Strogera, jr. Poverila tým Kłozowského a ten ho našiel za necelých desať minút. Vtedy Clair zavolała Frankovi Pooleovi z FBI a ten zariadil prevoz doktora Beyera z Baltimoru do Chicaga na palube jedného zo súkromných lietadiel FBI. Lietadlo opustilo Medzinárodné letisko Thurgood Marshall vo Washingtone krátko po polnoci a na Letisku O'Haru pristálo o 2.21 ráno. Odtiaľ policajný sprievod doviezol doktora Beyera do Nemocnice Johna H. Strogera jr., kde ho nasmerovali tak, aby neprišiel do styku s nakaženými a odvieďli ho na chirurgické oddelenie na treťom poschodí, kde čakal pripravený Upchurch s miestnym tímom. Upchurch a Bishop zabili množstvo ľudí, pretože podľa nich Upchurchovi neposkytli riadnu starostlivosť na liečbu jeho choroby. Jeho činy ho dostali na vrchol veľmi dlhého zoznamu obetí a teraz sa mu hrabal v mozgu najlepší špecialista v odbore.

Vtom niekto zakľopal na dvere.

Dnu nazrela Sue Miflinová, sanitárka v nemocnici. „Detektív? Doktor Beyer práve vyšiel z operačnej sály. Chcel by sa s vami porozprávať.“

4

Poole

Deň piaty • 5.38

Detektív Sam Porter z chicagskej polície ani nezdvihol zrak, keď Poole vstúpil do vypočúvacej miestnosti. Vôbec nevnímal jeho prítomnosť. Zostal nehybne stáť, nevšimol si dianie okolo seba, perami vyslovoval nejaké nezrozumiteľné slová. Očami si sledoval ruky. Prsty sa mu mykali, ale ten pohyb sa nezdal dobrovoľný. Pooleovi to pripomenulo chvíle, kým niekto upadne do spánku – tie náhle zášklby a kŕče, ktoré telo robí, aby si udržalo posledný kúsok vedomia. Porter mal však od spánku ďaleko. Jeho oči boli ostré ako oči feťáka, ktorý si práve šnupol tretiu dávku koksú. Precitlivý, strnulý, zúrivý, ale vypočítavý. V jeho mysli sa prehánali zložité myšlienky, ktoré nikomu inému nedávali zmysel.

Poole nepoznal dobre Sama Portera, nie lepšie ako zvyšok pôvodného tímu, ale vedel ľudí odhadnúť. Poole bol hrdý na svoju schopnosť odhadnúť niekoho na prvý pohľad, pochopiť motiváciu a obavy človeka, jeho intelekt a pochybnosti. Keď sa prvýkrát stretol s detektívom Porterom, inštinkt mu napovedal, že Porter je dobrý policajt. Poole veril, že skutočne chce chytiť Opíchieho vraha a dostať ho za mreže. Spoznal Portera ako ostrieľaného, skúseného člena orgánov činných v trestnom konaní, ktorého kolegovia rešpektovali a obdivovali. Bol to taký človek, akým sa Poole snažil byť sám každý deň, keď nosil odznak. Hoci Porter za ten krátky čas, čo sa poznali,

povedal len veľmi málo, Poole si bol istý, že tento muž veľa pochopil. Nerobil unáhlené závery, sledoval dôkazy. Záležalo mu na obetiach a bojoval za ne. Usiloval sa o spravodlivosť pre tých, ktorí zostali.

Detektív Sam Porter, ktorého Frank Poole poznal, bol spravodlivý človek.

Muž, ktorý sedel vo vypočúvacej miestnosti, nebol ten Sam Porter.

Tento človek bol len schránka. Tento muž bol zlomený.

Jeho pokrčené oblečenie páchlo potom a špinou. Už niekoľko dní sa neoholil. Nervóznymi očami blúdil sem a tam, boli podliate krvou a pozerali sa spoza hlbokých, tmavých viečok, ťažkých od nedostatku spánku.

Poole sa spustil do kresla oproti Porterovi a zložil si ruky na stôl. „Sam?“

Porter naďalej hľadel na vlastné ruky, stále pohyboval perami a hovoril slová, ktoré počul len on.

Poole luskol prstami.

Nič.

„Počujete ma, Sam?“

Nič.

Poole zdvihol pravú ruku a otvorenou dlaňou plnou silou buchol po doske stola.

Bolelo to ako čert.

Porter zdvihol zrak a prižmúril oči. „Frank.“

Pooleovo krstné meno nevyslovil ako otázku, ani ako nejaké uznanie, ale len ako konštatovanie faktu. To jediné slovo vyslovil s jedným tichým nádychom.

„Musíme sa porozprávať, Sam.“

Porter sa oprel na stoličke a znova si pozrel na ruky. „Chcem hovoriť so Sarah Wernerovou.“

„Je mŕtva.“

Porter pokrútil hlavou. „Čože?“

„Zabitá jedinou strelnou ranou do hlavy, najmenej pred tromi týždňami. Našiel som ju sedieť na pohovke v jej byte v New Orleanse.“

Porter pokrútil hlavou. „Nie s ňou, s tou druhou. S tou druhou Sarah Wernerovou.“

„Povedzte mi, kde ju mám nájsť, a ja ju privediem.“

Porter nepovedal nič.

„Vedeli ste, že zabila skutočnú Sarah Wernerovú?“

„Nikto nevie, či to urobila.“

Na základe odhadovaného času smrti si boli istí, že Porter bol ešte v Chicagu, keď bola skutočná Sarah Wernerová zavraždená. Porter mal pravdu aj v tej druhej časti. Okrem toho, že predpokladali jej totožnosť, nemali žiadny dôkaz, že zabila tú druhú ženu.

„Tá vaša Sarah Wernerová, tá podvodníčka... viete, kto to v skutočnosti je?“ spýtal sa Poole.

„A vy?“

„Viem, že s vašou pomocou dostala z väzenia v New Orleans inú ženu. Ženu, o ktorej sa predpokladá, že je matkou Ansona Bishopa, Opičieho vraha. Viem, že vy dvaja ste ju previezli cez hranice viacerých štátov a priviedli ste ju späť do Chicaga. Viem, že tá žena bola včera v noci zavraždená v hoteli Guyon zbraňou, ktorá sa krátko nato našla u vás. Viem, že zmizla, a vy ste nemali čas ani chuť zmyť si z rúk zvyšky pušného prachu, kým sa objavila zásahová jednotka.“ Poole si povzdychol. „Viem toho dosť. Prečo mi teraz nepoviete to, čo neviem?“

„Je to Bishopova matka,“ povedal potichu Porter.

„Tá mŕtva žena? To som predsa vravel.“

„Nie tá mŕtva žena, tá, čo bola so mnou. Tá druhá Sarah Wernerová. Tá falošná. Tesne pred tým, ako odišla s Bishopom, po tom, čo zastrelila jedného väzňa, mi povedali, že je to Bishopova matka.“

„Veríte im? Po tom všetkom, čo ste zažili?“ Porterove oči klesli späť na jeho nepokojné ruky. „Musím si prečítať denníky, všetky denníky, všetko, čo v tej miestnosti zanechal. Je tam všetko. Všetko, čo potrebujeme. Všetky odpovede. Všetko je tam. Všetko je tam.“

„Sam, blúznite. Potrebujete si oddýchnuť.“

Porter zdvihol zrak a naklonil sa k Pooleovi. „Musím si prečítať tie denníky.“

Poole pokrútil hlavou. „Ani náhodou.“

„Odpovede sú v tých denníkoch.“

„Myslím si, že tie denníky sú hlúposť,“ povedal Poole.

Porter rýchlo pokrútil hlavou. „Našiel som to jazero. Ten dom. Videli ste to, však? Boli ste tam. Viem, že ste tam boli. Sú skutočné.“ Jeho hlas ticho, sprisahanecky klesol. „V pivnici je krvavá škvvrna, presne tam, kde tvrdil, že bude. Presne tam, kde zomrel Carter.“

„Porozprávajme sa o tom, Sam. Je to prvýkrát, čo ste boli v Simpsonville v Južnej Karolíne? Na Jenkins Crawl Road 12?“

Porter naňho zmätene pozrel. „Čože? Samozrejme. Prečo?“

„Keď som prišiel do Simpsonvillu, prezrel som si zoznam nehnuteľností s miestnym šerifom. Na liste vlastníctva je uvedené vaše meno.“

Porter akoby ho nepočul. „Našli ste Cartera v jazere?“ opýtal sa.

„Z jazera sme vytiahli šesť tiel. Päť celých tiel, ďalšie rozsekané, vo vreciach na odpadky.“

„Carter,“ zopakoval Porter ticho.

„List vlastníctva, Sam. Prečo je na ňom vaše meno?“ Porter sa opäť pozeral na svoju ruku, pery sa mu nehlučne pohybovali.

„Sam?“

Zdvihol hlavu. „Čo je?“

„Prečo je vaše meno na liste vlastníctva domu číslo dvanásť na Jenkins Crawl Road?“

Porter mávol rukou vo vzduchu. „To Bishop. Je to sfalšované, podvrhnuté, vymenené... na tom nezáleží. Urobil to on a na tom nezáleží.“ Posadil sa na stoličke rovnejšie a na perách sa mu objavil úsmev. „Našli ste Cartera. Vy... ste našli... Cartera. Doriti, našli ste Cartera.“

Poole sledoval Porterove ruky, ktoré sa stále mykali na stole. Zdalo sa, že Porter si to neuvedomuje. „Nie je vám dobre, Sam. Musíte si odpočinúť.“

Porter buchol oboma dlaňami po stole a naklonil sa dopredu. „Musím si prečítať tie denníky!“

„Kto predstavuje tých ďalších päť tiel, ktoré sme vytiahli z tohto jazera?“

„Nemám potuchy.“

„Je to váš majetok.“

Porter otvoril ústa, akoby chcel odpovedať, potom opäť zmlkol. Znova sklopil zrak na ruky. Prepletol si prsty a odtiahol ich od seba. „Toto je Bishop. Toto je to, čo robí. Naplní svet lžami.“

„Ak je to tak, prečo veríte tým denníkom?“ spýtal sa Poole. „Ak sa Bishopovi nedá veriť, prečo vám záleží na tom, čo je v nich?“

Porter s nádejou zdvihol zrak. „Kde sú teraz? Ešte stále v hoteli Guyon?“

„Položil som vám otázku, Sam.“

„V tých denníkoch sa dočítate, kto predstavuje tých ďalších päť tiel.“

„To neviete.“

Porter sa naklonil bližšie. V kútiku úst sa mu leskla tenká cesťka slín. „Obaja vieme, že je to pravda, pretože ste našli Cartera presne tam, kde povedal, že ho dal. Viem, že je to pravda, pretože v pivnici je krvavá škvrna a na chladničke je zámka. Chce, aby sme vedeli, čo sa stalo. Zvyšok – moje meno na nejakom liste vlastníctva – to sú dym a zrkadlá, iba reči.“

Poole sa oprel na stoličke, nespúšťal oči z muža sediaceho oproti nemu. Tentoraz Porter nesklopil pohľad.

Porter prehovoril tichšie. „*Volala sa Rose Finickyová a zaslúžila si zomrieť, zaslúžila si zomrieť stokrát po sebe a vôbec nie rýchlo.*“

„Čože?“

„To mi povedal Bishop hneď po tom, ako jej strelil do hlavy.“

„Tá žena, ktorú sme našli vo vestibule hotela Guyon?“

Porter prikývol. „Tá druhá žena, o ktorej som si myslel, že je Sarah Wernerová, je Bishopova matka. Využil ma, aby ich obe dostal do Chicaga. Tvrdil, že má bombu.“

„Na ruke máte galvanickú stopu po tej zbrani.“

„Vzal som mu zbraň a vystrelil som varovný výstrel. Nezastrelil som ju. To urobil on.“

„Ak ste mali zbraň, prečo ste ich oboch nechali odísť? Prečo ste ich nezadržali?“

„Vy viete prečo.“

„Kvôli tomu, čo ste povedali Clair?“

Porter prikývol. „Tým dievčatám vpichol vírus SARS a vzorku nechal v nemocnici, v striekačke zapichnutej do jablka, aby dokázal, že je pravá. Povedal mi, že ich má viac, a ak ich nenechám odísť, zariadi, aby sa vírus rozšíril. Myslel som si, že hovorí pravdu. Musel som ich nechať ísť. Povedal mi, že mám ísť do izby číslo 405. Povedal, že tam nájdem viac dôkazov.“

„Urobili ste, čo vám nariadil?“

„Azda som mal na výber?“

Poole mu chcel povedať, že mal veľa možností. Porter urobil veľa čudných rozhodnutí od prvého momentu, keď sa ujal tohto prípadu, až po súčasnosť, a naďalej otváral nesprávne dvere. Zrak mal taký zahmlený, že mohol byť pokojne aj slepý. Králičia nora bola hlboká a zdalo sa, že on a Bishop sa striedajú pri lopate.

„Je tu ešte niečo. Niečo, čo musíte vedieť.“ Svetlo v Portero-vých očiach sa rozsvietilo ako žiarovka, ktorú postihol výkyv elektriny. Zažmurkal a sústredil sa na Poolea. „Niektoré časti denníka sú pravdivé – domy, jazero, Carterovci –, myslím si, že to všetko je presné, ale iné nie. Teraz to vidím. Je to v kadencii písania, vo výbere slov. Zanechal stopy. Myslím si, že to dokážem rozlíšiť. Vidím to. Aj vy ste si to všimli, však?“

Poole bol čoraz frustrovanejší. „Tie denníky predstavujú iba rozptýlenie.“

„Nie!“ To slovo vyšlo z Portera oveľa hlasnejšie, ako zrejme zamýšľal, pretože sa pri jeho zvuku stiahol a zohol sa na stoličke. „Nie, tie denníky sú kľúčové. Musíme len vyriešiť hádanku.“

„Jediné, čo potrebujem, je chytiť vraha.“

„Vrahov,“ opravil ho Porter.

„Čože?“

„Tesne pred tým, ako ma nechali v tom hoteli, Bishopova matka povedala: Prečo si tomuto milému mužovi hovoril, že tvoj otec je mŕtvý? Hovorila o tom denníku.“ Porter sa opäť naklonil do-

predu. „Nechápete to? Ja to chápem. Tie slová na mňa priam kričia zo stránky. Faloš a pravda, akoby boli vytlačené rôznymi farbami, vidím ich tak jasne. Videli ste telo Libby McInleyovej. Nemyslím si, že ju Bishop zabil. Myslím si, že sa ju snažil chrániť. Ak to nebol Bishop...“ Prsty sa mu opäť skrútili, preplietli sa, akoby miesili neviditeľné cesto. „Všetci sú vrahovia: jeho matka, otec aj Bishop a myslím si, že všetci traja sú teraz tu, v Chicagu. Oni traja dokončujú niečo, čo sa začalo pred rokmi, niečo, čo sa začalo ešte v Bishopovom detstve. Niečo, čo je v tých denníkoch. Niečo pravdivé, čo sa skrýva v spleti lží.“ Prikývol sám pre seba a na perách sa mu zjavil úsmev. „Niečo, čo teraz chápem.“ Pozrel na Poolea. „Musíte mi veriť.“

Poole naňho hľadel a sekundy ubiehali. „Niektorí ľudia si myslia, že by ste mohli byť otcom Ansona Bishopa.“

Porterovi vyfrkla z úst slina a urobila malú kaluž na kovovom stole. Uترل si pery a pozrel Pooleovi do očí. „Čo si myslíte?“

„Myslím si, že sme vo vašej izbe v Guyone našli presvedčivé dôkazy.“

Porter sa uškrnul. „Fotografie? No tak. Viete, ako ľahko sa dajú sfalšovať.“

„Niektoré z tých fotografií sú staré viac ako dvadsať rokov,“ odvetil Poole. „Aj keby ich chcel sfalšovať, kde by Bishop vzal vaše dvadsať rokov staré snímky, s ktorými by mohol pracovať? Ako dlho ho poznáte, Sam?“

„Menej ako pol roka,“ odpovedal Porter. „Spoznal som ho v ten istý deň ako Nasha, pri nehode autobusu, keď predstieral, že pracuje pre chicagsku políciu. Podrobte ma detektoru lži, ak vás to upokojí, je mi to jedno. Nemám čo skrývať. Tie fotky sa nijako nelíšia od listu vlastníctva – iba sa snaží odvieť vašu pozornosť od pravdy.“

„Od pravdy, ktorú môžete vidieť len v jeho denníkoch.“

Porter na to nepovedal nič. Myšlienkami bol opäť niekde inde.

Poole sa snažil tváriť tak, aby sa mu na tvári nezračila frustrácia. „Kto je Rose Finickyová?“

„Musíte mi dať prečítať tie denníky. Viete, že by ich tu nenechal, keby neboli dôležité. Prinajmenšom to chápete.“

„Dám ich prejsť svojim ľuďom.“

„Nemáme čas. Nevedia, čo majú hľadať. Nevidia cez tie omáčky pravdu. Poznám Bishopa.“

„Naozaj?“ zatiahol Poole. „Ako dobre?“

Nieкто zaklopal na jednosmerné zrkadlo. Ťažká päšť. Dva rýchle údery.

Poole na chvíľu znehybnel, oči upieral na Portera. Porter mu pohľad opätoval. Nedokázal ho prečítať. Chcel, ale nemohol. Ak Porter klamal, reč jeho tela ho neprezradila. Veril všetkému, čo povedal.

To však neznamená, že je to pravda, pripomenul si Poole. Postavil sa a podišiel k dverám.

Porter sa ozval spoza jeho chrbta. „Bezо mňa ho nechytíte. Nedokážete chytiť nikoho z nich.“

5

Clair

Deň piaty • 5.43

Clair sa pozrela na sestričku stojacu vo dverách ich kancelárie. Žena mala službu od ich príchodu a nevyzerala o nič lepšie ako ostatní. Mala oči podliate krvou, pod nimi tmavé kruhy, bola zhrbená. Nepoľavila však. Clair si pomyslela, že vôbec nemala prestávku.

„Doktor je na štvrtej linke,“ povedala a kývla na telefón na stene.

Clair sa jej poďakovala a postavila sa. Jej telo vŕzgalo viac ako stará kovová stolička, ktorú posledných niekoľko hodín nazývala domovom.

Všetko ju bolelo.

Boleli ju kosti. Bolelo ju hrdlo. Dokonca aj v očiach jej pulzovalo. Nos sa jej zmenil na továreň na sopeľ a nemohla sa zohriať.

Kloz ju unavene pozoroval zo svojho kúta miestnosti. Nezдалo sa, že by bol v lepšom stave.

Prešla k telefónu, zdvihla slúchadlo a stlačila podsvietené tlačidlo. „Tu je detektívka Nortonová.“

„Detektívka? Tu doktor Beyer.“

Pre karanténu sa s týmto mužom ešte osobne nestretla. Povedala si, že pravdepodobne vyzerá ako kríženec Georgea Clooneyho, Patricka Dempseyho a toho roztomilého chlapíka zo seriálu *Doktorkovia*, prinútilo ju to usmievať sa a ona naozaj potrebovala

niečo, pri čom by sa mohla usmievať. Hlas mal tichý, chrapľavý, akoby plný piesku. Hlas muža, ktorý celý život veľmi starostlivo volil slová, kým prehovoril.

Odkašľal si a povedal jej presne to, čo nechcela počuť. „Je to beznádejný prípad. Viete to, však? Toho muža už nič nezachráni.“

Clair sa pozrela späť na Kloza. Prestal sa venovať počítaču a sledoval ju. Priložila si slúchadlo k uchu a stíšila hlas. „Ak ten muž zomrie, je veľká šanca, že Anson Bishop vypustí niekde v meste vírus SARS. V ohrození by mohli byť tisíce životov.“

„To nič nemení na faktoch, detektívka. Tento muž je v konečnom štádiu glioblastómu. Veľkú časť jeho mozgu zasiahol veľmi agresívny nádor. Odstránil som, čo sa dalo, ale škody, ktoré po ňom zostali, sa jednoducho nedajú napraviť. Som úprimne prekvapený, že ešte žije. Okrem straty pamäti a motorických funkcií rakovina napadla zadnú temennú kôru, primárne motorické centrum aj doplnkové. Po operácii bude potrebovať prinajmenšom pľúcny ventilátor. Zaznamenali sme abnormality v jeho srdcovom rytme a domnievam sa, že sa mu zhoršil zrak. Jeho kvalita života...“

Clair zatvorila oči, kým lekár pokračoval. „Povedali nám, že ho môžete zachrániť, že máte nejakú liečbu...“

„Na Hopkinsovej univerzite som študoval ultrazvukovú terapiu,“ prerušil ju doktor Beyer. „Neinvazívna liečba glioblastómu, ale sme vo veľmi ranom štádiu klinických skúšok. Keby ho ku mne odporučili na začiatku, pred niekoľkými rokmi, možno by som mu dokázal pomôcť, ale teraz... Choroba príliš pokročila. Neexistuje žiadna známa liečba ani cesta k uzdraveniu. Je už príliš neskoro.“

„Čo ešte môžete urobiť?“

„Nič, čo sa už neurobilo. Stabilizovať ho, zabezpečiť mu pohodlie, čakať na nevyhnutné. Bol by som prekvapený, keby v súčasnom stave vydržal dlhšie ako deň či dva.“

Clair sa pozrela na Kloza. V očiach mal nádejný výraz. Odvrátila sa od neho a znova prehovorila. „Potrebujem, aby ste povedali novinárom, že Paul Upchurch sa po operácii má lepšie, ako sa očakávalo. Je stabilizovaný. A plánujete ho vziať späť do Hopkinsovej

nemocnice, aby pokračoval v liečbe, len čo bude schopný prevozu. Musíte ich presvedčiť, že dúfate v dobrý výsledok.“

Doktor Beyer neodpovedal.

Clair sa pozrela na hodinky. „Doktor, Anson Bishop je stále niekde vonku. Potrebujeme, aby uveril, že robíme všetko, čo môžeme, že Upchurch dostáva liečbu, na ktorej trval. Nemusíte zachádzať do podrobností – obviňte zákony o ochrane osobných údajov, že nedovolia poskytnúť dostatok informácií – len ich nechajte v tom presvedčení.“

„Detektívka, mám zodpovednosť voči pacientovi a povestí...“

„Vaše činy by potenciálne mohli zachrániť tisíce životov. Ten muž, Paul Upchurch, uniesol a zavraždil viacero dievčat. Dve z jeho obetí sú práve tu, v tejto nemocnici a bojujú o život. Keď zomrie, nikto nebude šťastnejší ako ja, ale pokiaľ ide o verejnosť, pokiaľ ide o Ansona Bishopa, prognóza tohto pacienta musí vyzerať pozitívne. Aspoň zatiaľ.“

Dlho nič nehovoril. „Budem o tom musieť popremýšľať, detektívka. Možno sa porozprávam so svojim právnikom. Čo ak má Bishop v nemocnici niekoho, kto túto situáciu sleduje a podáva mu správy? Osobne nepoznám nikoho z ľudí, ktorí boli na operačnej sále so mnou. Môj tím je v Baltimore v Hopkinsovej nemocnici.“

Clair si povzdychla a prehrabla si zamotané vlasy. „Som zaseknutá v tejto miestnosti. Potrebujem, aby ste sa s nimi porozprávali. Vysvetlili im, čo je v stávke.“

„Žiadate veľa, detektívka.“

„Urobíte to?“

„Ozvem sa vám.“

Zavesil, skôr ako stihla čokoľvek povedať. Clair tam chvíľu stála, kým položila slúchadlo.

„Tak ako sa má?“ spýtal sa Kloz.

„V pohode.“

Skôr než stihol zareagovať, na dvere zaklopal niekto ďalší. Cez okienko Clair spoznala Jarreda Maltbyho z Centra pre kontrolu chorôb a prevenciu. Vôbec nevyzeral šťastne.

6

Poole

Deň piaty • 5.48

Počet ľudí v pozorovacej miestnosti vzrástol o dvoch, odkedy sa Poole dal do debaty s Porterom. Okrem Nasha tam bol aj kapitán Henry Dalton spolu s niekým, koho Poole nepoznal.

Hoci bol Dalton takmer o pol metra nižší ako Poole, vznášala sa nad ním aura autority, vďaka ktorej sa zdal väčší, ako bol v skutočnosti. A hoci bolo len päť hodín ráno, vyzeral starostlivo oholený, osprchovaný a svieži. Poole by teraz vraždil za sprchu.

„Nemôžete ho tu držať dlhšie,“ povedal Dalton, upúšťajúc od akýchkoľvek zdvorilostí.

„Pravdaže nemôžem.“

„Ak sa novinári dozvedia, že ste ho zadržali, ukrižujú ho.“

„Predpokladám, že ste boli informovaný, kapitán. Ten človek sa ukrižoval sám. Nielenže je podozrivý z vraždy v hoteli Guyon, ale hľadajú ho aj pre útek nejakej ženy z väzenia v New Orleans, ktorú previezol cez štátne hranice. Vzoprel sa vašim príkazom a odišiel zo Chicaga z pomsty naháňať Bishopa. Existuje tu riziko úteku. Nikam ho nepustíme. Je mi jedno, čo napíše tlač.“ Poole zazrel na druhého muža v miestnosti. „Kto ste?“

Päťdesiatnik oblečený v tmavomodrom obleku s úhľadne zastrihnutými bielymi vlasmi vystrel ruku. „Som Anthony Warnick z kancelárie starostu.“

Poole mu ruku nepodal. Namiesto toho sa obrátil späť k Daltonovi. „Potrebujem vidieť všetky Porterove záznamy zo zamestnania: previerky, psychologické vyšetrenia, posudky, všetko, čo o ňom máte. Potrebujem si poskladať jeho minulosť.“

„Myslím si, že musíte urobiť krok späť a všetko si premyslieť,“ povedal Dalton.

„To my všetci.“

Warnick pristúpil bližšie. „Agent, bolo by nezodpovedné podozrievať člena orgánov činných v trestnom konaní z takých ohavných zločinov, aké spáchal Anson Bishop, bez toho, aby sme úplne poznali všetky fakty. Novinári sú ako hladné túlavé psy. Zoberú akúkoľvek mrcinu, ktorú im podhodíte, a utečú s ňou bez ohľadu na následky. Nieкто vás odfotí na nejakej prechádzke s detektívom Porterom, a obeťou sa stane nielen on, ale aj všetky orgány činné v trestnom konaní. Neurobia za ním čiaru. Budú vás všetkých považovať za skorumpovaných. Toto mesto to nezvládne, nie teraz. Po posledných udalostiach v Nemocnici Johna H. Strogera jr. sú všetci na nervy.“

Stišil hlas a položil Pooleovi ruku na plece. Poole pokrčil plecami. Muž aj tak pokračoval. „Ak je do toho skutočne zapletený, na spravodlivosť bude vždy čas. Neexistuje dôvod, prečo by sme nemohli viesť prípad v utajení, uistiť sa, že máme všetky fakty, a až potom ho zverejniť. To by bolo zodpovedné.“

„To sa na Sama nepodobá.“

Zaznelo to od Nasha. Stál pri jednosmernom zrkadle a pozeral do vyšetrovacej miestnosti. „Je roztržitý, nesústredený... vyzera, akoby celé dni nespál. Ani keď mu zavraždili ženu, nebol takýto. Ak mu zoberiete tento prípad, mohlo by ho to zlomiť.“

„Ten človek už je zlomený,“ odvetil Poole.

„Musí to dotiahnuť do konca. Potrebuje to uzavrieť.“

„Čo navrhujete?“

Nash pokrčil plecami. „Dajte mu tie denníky.“

„Sú to dôkazy... možno dôkazy, ktoré by ho mohli usvedčiť. V žiadnom prípade mu ich nemôžem vydať. Musia zostať v oddelení behaviorálnej analýzy v Quanticu. Ak tam niečo je, nájdu to.“

Dalton si vymenil rýchly pohľad s chlapíkom z kancelárie starostu a potom povedal: „Môžeme ich tu zdigitalizovať a vaši ľudia ich budú mať do niekoľkých hodín. Aj Sam si ich môže prezrieť. Samovi povieme, že ak si chce prečítať denníky, musí to urobiť tu na polícii, nie vo väzbe – zostane tu z vlastnej vôle. Ak niečo objaví, bude to skvelé. Ak nie, aspoň sa nedostane zo zadržania. Zostane tam, kde ho môžeme sledovať. To dá vašim ľuďom čas, aby zistili, čo sa našlo v Južnej Karolíne.“

Vo vypočúvacej miestnosti mal Porter opäť ruky zložené na stole, prsty prepletené. Jeho pery sa pohybovali.

Nashovi zazvonil telefón, a tak vyšiel na chodbu, aby prijal hovor.

„Vyhovuje vám to, agent?“

Opäť to bol Warnick.

Aj Pooleov telefón začal zvoniť. Vylovil ho z vrecka a pozrel na displej.

Špeciálny agent Hurless.

Zdvihol prst. „Prepáčte, musím to vziať.“

Hurless ani nečakal, kým ho pozdraví. „Máme ďalšie telo zodpovedajúce Bishopovmu spôsobu konania. Žena na cintoríne tu v Chicagu. Cintorín Rose Hill. Mám už na ceste tím. Je Porter v bezpečí?“

Poole sa pozrel späť cez zrkadlo. „Je.“

„Mám správy z Grangera v Južnej Karolíne, z väznice v New Orleanse a z nemocnice tu v Chicagu. Všetko porovnáваме v terénnej kancelárii. Keď skončíte na mieste činu, potrebujem, aby ste sa hlásili tu.“

„Áno, pane.“ Hurless zložil.

Keď sa Nash vrátil do miestnosti, tvár mal bledú. Pozrel na Daltona, potom na Poolea. „Máme ďalšie telo.“

„Práve som to počul. Hneď tam idem.“

Nash vydýchol a otočil sa späť k svojmu nadriadenému. „Pane, kým sa nám podarí presunúť obeť z koľajiska, červená linka bude mimo prevádzky. Musíme to oznámiť ľuďom, ktorí cestujú do práce.“

Poole sa zamračil. „Červená linka? Telo je predsa na cintoríne.“

Nashovi zbelela tvár. „Hlásenie, ktoré som dostal, sa týkalo tela nájdeného na koľajniciach metra červenej linky pri Clarku. Žena. Na zemi vedľa nej ležia tri biele škatule previazané čiernou stuhou.“

7

Nash

Deň piaty • 6.13

Detektív Brian Nash zaparkoval svoj čiastočne obnovený Chevrolet Nova z roku 72 za sanitkou, ktorá stála pri obrubníku na Lake Street pri LaSalle. Našiel svoju policajnú parkovaciu tabuľku na sedadle spolujazdca a položil ju na palubnú dosku. Clair mu pred niekoľkými minútami zavolala, aby ho oboznámila so situáciou. Stále bola na linke.

„Sú si istí?“ povedal do telefónu pred tým, ako zaradil rýchlosť. Voľnú ruku držal nad ventilačkou kúrenia. Vzduch fúkal, ale nebol oveľa teplejší ako vietor od jazera.

„Maltby z Centra na kontrolu chorôb a prevenciu povedal, že testy robili dvakrát, kým za mnou prišiel,“ povedala mu Clair. „Injekcia, ktorú sme našli zapichnutú v jablku spolu s Upchurchovým spisom, obsahuje čistý kmeň vírusu SARS laboratórnej kvality.“

„Doriti.“

„Áno, doriti,“ zopakovala Clair. „Rozdávajú tu antibiotiká ako cukríky, ale okrem toho sa veľa robiť nedá. Neexistuje žiadna preventívna liečba. Majú to tu uzavreté pevnejšie ako zadok katolíckej školáčky.“

Nash sa na vtip zasmial, čo rýchlo vystriedal vlhký kašeľ.

„Kriste, neznieš dobre.“

„Ide na mňa prechladnutie alebo niečo podobné. Žiadny oddech, posraté počasie, moje telo to nezvláda. Všetko ma dobieha.“

„Tvoja strava pozostávajúca z rýchleho občerstvenia a sladkých tyčínok tomu nepomáha. Telo má byť chrámom. Ty sa k tomu svojmu správaš ako pán slumu, ktorý dúfa, že po požiaroch zinkasuje poisťku.“

Nash sa pozrel na obaly z McDonaldu ležiace na podlahe auta a zmenil tému. „Pred pár minútami som počul v rádiu Upchurchovho lekára – aspoň tam to vyzerá, že sme v suchu.“

„To boli všetko reči. Doktor nás kryje, aby získal čas. Upchurch už dlho nevydrží. Má maximálne štyridsaťosem hodín. Každého, kto s ním príde do kontaktu, som prísne napomenula, aby sa informácie o jeho stave nedostali von.“

„Ak si mi zavolala, aby si ma rozveselila, Clair, tak robíš mizernú prácu.“

Z ústia stanice metra označenej žltou policajnou páskou vyšiel uniformovaný policajt a vydal sa k Nashovej Nove. Vietor mu okolo nôh víril sypký sneh, krútil sa aj vo vzduchu. Keď si policajt uvedomil, komu patrí auto, zamával Nashovi a hneď sa otočil späť.

„Patrí to telo jednej z Bishopových obetí?“

„Ešte stále som vonku,“ odvetil Nash. „Ale vyzerá to tak.“

„Veríš tomu, čo Sam povedal o Bishopových rodičoch?“

„Áno, neviem,“ odpovedal. „Vlastne neviem, čomu mám teraz veriť.“

„Pretože by to mohol byť aj jeden z nich. Alebo to nemusí byť nikto z nich. Mohol by to byť nejaký napodobňovateľ.“

Nash vypol kúrenie a znova ho zapol. Tá prekliata vec určite vyfukovala iba studený vzduch. Kožu mal ako ľad, nedokázal sa zohriať. „Sam by nám povedal, aby sme sa sústredili na dôkazy, všetko ostatné je iba šum. To aj urobíme.“

„Videl si ho, však?“ spýtala sa Clair.

„Nie som si istý, čo som videl. Nevie, či sa ešte dokáže vrátiť.“

Clair na chvíľu zmlkla. „Vie ten agent FBI, že si tam?“

„Áno, vie. Nastavil parametre.“

„Parametre?“

Vtom niekto zaklopal na Nashovo okno a srdce mu takmer vyskočilo z hrude. „Ježiš!“

„Čo je?“ zatiahla Clair.

Nash sa otočil. Vedľa jeho auta stála Lizeth Loudonová zo spravodajstva *Seven News*. Ruky mala zastrčené hlboko vo vreckách bundy s kožušinovou podšívkou a v snahe udržať si teplo prestupovala z jednej nohy na druhú.

„Musím už končiť, Clair. Zavolám ti.“

Ukončil hovor a vypol motor. Ten prskal, akoby sa nevedel rozhodnúť, či sa má vypnúť, ale potom zmlkol. Nash vystúpil z auta, zabuchol dvere a pretlačil sa okolo Loudonovej k vchodu do metra. „Nebudem sa s vami rozprávať.“

„Ak nie, budem si musieť niečo vymyslieť,“ odpovedala a pohla sa za ním.

„Kde je ten váš kameraman?“

Ukázala palcom späť k svojej dodávke, zaparkovanej tri miesta za Nashom. „Zostáva v teple.“

„Možno by ste sa k nemu mali pridať.“

„Viem, že tam dole máte telo. Možnú obeť Opičieho vraha.“

„Nie je tam žiadne telo.“

Vystrčila telefón, na obrazovke bol príspevok z Facebooku. „Toto sa veľmi podobá na telo.“

Nash si v duchu poznačil používateľské meno. „Mne sa to zdá falošné.“ Skrčil sa pod žltú policajnú pásku. Keď sa ho pokúsila nasledovať, objavil sa opäť uniformovaný policajt a povedal jej, aby ustúpila. „Som s ním,“ odvetila.

Nash pokrútil hlavou a začal schádzať po schodoch. „Nie, nie je.“

„Kde je detektív Porter?“ zavolala za ním. „Nemal by tu byť?“

Nash jej neodpovedal. Zišiel po schodoch na nástupište, mieril za ozývajúcimi sa hlasmi.

Hoci na strope svietili svetlá, štyri veľké halogénové lampy postavené dolu v koľajisku žiarili jasnejšie. Vyzerali ako bublina bieleho svetla pod žltým osvetlením vrhaným zhora. Vlak zastavil pri východnom ústí tunela, Ford F150 vybavený špeciálnymi

obručami stál na trati a blokoval západnú stranu. Svetlomety boli zapnuté a smerovali na koľajnice. Zhruba o päťdesiat metrov ich už nebolo vidieť, neprekonali hustú tmu.

Na okraji nástupišta Nasha nasmerovali k provizórnym scho-
dom. Zišiel po nich do koľajiska.

„Tretia koľaj je pod napätím. Nemôžeme ju odstaviť bez toho, aby sme neovplyvnili dopravu,“ povedal niekto za ním. „Dávajte pozor, kam stúpate.“

Z ďalšej žltej policajnej pásky vytvorili veľký štvorec ponad úsek trate medzi pikapom a vlakom. Halogénové svetlá zahnali každý tieň. Pri páske stálo asi pol tucta ľudí: niekoľko uniformovaných policajtov, dvaja kriminalistickí technici z chicagskej polície, ďalší traja z FBI. Nikto nestál za páskou vnútri štvorca. Všetky oči sa upierali na neho.

Nash podliezol pásku a prešiel do stredu koľají. Kľakol si.

Vytiahol svoj telefón a zavolať Pooleovi.

„Opíšte mi to,“ povedal Poole, keď zdvihol. „Každý detail. Neponáhľajte sa. Nič nevynechajte.“

Nash si rýchlym pohľadom prezrel troch agentov FBI za páskou a kriminalistov z polície vedľa nich. Ani jeden z nich nevyzeral nadšene.

V okamihu, keď zistili, že majú dve telá, sa Poole pokúsil uplatniť jurisdikciu. Warwick zavolať starostovi, starosta riaditeľovi FBI a riaditeľ zavolať Pooleovmu nadriadenému. V priebehu piatich minút dostal Poole príkaz, aby nielen informoval chicagsku políciu, ale aby ich aj zaradil do svojho tímu. Mocní mali zjavne pocit, že spolupráca je najlepší spôsob, ako si verejne zachovať tvár. Ak by Poole vzniesol námietku, okamžite by bol na odstrele. Nash si nerobil ilúzie, prečo Pooleov nadriadený tak ochotne súhlasil – FBI si chcel udržať obetného baránka na dosah. Ak by sa to zvrstlo, chceli by niekoho obviňovať, niekoho, kto by nebol z FBI. Taká bola realita.

Nash si odkašľal. „Ja, ehm... nie som si istý vekom. Hádám tridsiatnička, možno štyridsiatnička. Ťažko sa to odhaduje. Má na sebe biele neglíže. Tenký materiál. Podľa toho, čo vidím, nič iné. Žiadne topánky, žiadne oblečenie, žiadny kabát ani nič iné, čo

by zostalo na mieste činu. Pokožku má pokrytú nejakým bielym práškom. Aj vlasy.“

„Je to aj na jej oblečení?“

„Nie.“

„Takže ju obliekli až po smrti?“

„Vyzerá to tak.“

„Čo ešte?“

Nash si stiahol čierne kožené rukavice, vytiahol z vrecka latexové a navliekol si ich, pričom pridol aj chirurgické rúško pre prípad, že by biely prášok bol nejakou nebezpečnou látkou. Naklonil sa trochu bližšie. „Oči má zatvorené, ale myslím si, že pravé viečko má vytiahnuté. V kútiku je trochu zaschnutej krvi.“ Pomalým pohybom ruky jej odhrnul vlasy. „Chýba jej ucho. Je v polohe... no, vyzerá, akoby sa modlila. Je na kolenách.“

Dotkol sa jej úst, pokúsil sa ich otvoriť. „Je stuhnutá. Nemôžem jej otvoriť ústa.“

„Stuhnutá?“

„Nie je to rigor mortis. Možno je to tou zimou.“

„Nechajte ju tak,“ povedal mu Poole. „Súdny lekár sa môže presvedčiť, či jej odstránili aj jazyk. Vidíte tri škatule? Previazané čiernou stuhou?“

„Áno,“ odpovedal Nash. „Ale takto ich zvyčajne nenachádzame. Bishop zvyčajne posielal škatule po jednej, asi týždeň po sebe. Nenecháva všetky tri takto na mieste.“

„Urobil to pri tele, ktoré ste našli s Porterom v tuneloch. Talbotov finančný riaditeľ,“ podotkol Poole.

„Gunther Herbert,“ prisvedčil Nash.

Bishop povedal Porterovi, že Herberta mučil kvôli informáciám o financiách Arthura Talbota. Informáciám, ktoré usvedčovali chicagskeho realitného magnáta z viacerých zločinov v podsvetí.

„To isté sa našlo pri tele Libby McNleyovej,“ dodal Poole. „Na jej konferenčnom stolíku nechal tri škatule.“

„Náš vrah jej vyryl niečo na čelo nejakým ostrým predmetom.“

„Čo sa tam píše?“

„Som zlo.“

Aj Libby bola dorezaná. Mala na tele tisíce drobných rezných rán žiletkou.

„Herberta aj McInleyovú mučili kvôli informáciám,“ povedal Nash potichu. „Inak ako ostatné obete.“

„Čo ešte mi viete povedať?“

Nash sa naklonil bližšie. Vyzerala skôr ako socha než človek. Nikdy nevidel takto uložené telo.

Žena akoby sa modlila.

Prižmúril oči. „Jej končeky prstov...“

„Čo je s nimi?“

„Má ich... akoby spálené.“

„Aby sa nedali odobrať odtlačky prstov?“

„Myslím si, že áno,“ povedal Nash a snažil sa lepšie pozrieť bez toho, aby pohol ženinými rukami. „Nikdy predtým to neurobil.“

„Vidíte tam nejaký odkaz?“

„Odkaz?“

„Kúsok kartónu, papiera... niečo napísané v jej blízkosti?“

Nash sa rozhladol okolo seba. „Nič, čo by som videl... ach, počkajte.“

„Čo je?“

Nash sa vystrel a podišiel k stene. Pozrel sa na rôznych ľudí, príslušníkov orgánov činných v trestnom konaní, ktorí ho sledovali. „Vie niekto, či je toto niečo nové?“

Nikto mu neodpovedal.

„Čo je?“ opäť sa ozval Poole.

Nash sa načiahol a dotkol sa farby. Bola ešte mokrá.

OTČE, ODPUSŤ MI

Bolo to nasprejované na stene tunela, takmer stratené medzi ostatnými grafitmi.

8

Poole

Deň piaty • 6.22

Poole počas rozhovoru s detektívom Nashom nespúšťal oči z iného tela. Žena kľačala na okraji rybníka a vyzerala, akoby sa modlila. Na striebornom servírovacom podnose pred ňou ležali tri biele škatuľky previazané čiernou stuhou. *Otče, odpusť mi*, stálo na ceduľke opretej o ňu. *Som zlo*, mala vyryté na čele.

Tím kriminalistických technikov ho sledoval z diaľky. Aj niekto z úradu súdneho lekára. Podobne ako na mieste činu na stanici metra, aj tu všetkým povedali, aby sa držali čo najďalej.

Poole si kľakol do snehu a zblízka sa pozrel na končeky žiených prstov. Hoci mala ruky pritlačené k sebe, videl, že bruška má spálené. Chemická popálenina nejakého druhu, pravdepodobne kyselinou sírovou, možno chlór vodíkovou.

Načiahol sa k jej ústam a pokúsil sa ich nasilu otvoriť, ale ani sa nepohli. Presne ako povedal Nash. Bola príliš tuhá na rigor mortis. Možno zamrznutá. Teplota sa momentálne pohybovala niekoľko stupňov pod nulou. Minulú noc sa pohybovala mierne nad, ale chladný vietor ju zrazil pod nulu.

Videl aj biely prášok. Žena bola pokrytá snehom, takže ho bolo ťažko rozoznať, ale bol tam. Akýsi tenký film pokrýval jej telo, ale nie oblečenie, ktoré mala na sebe. Obliekli ju až po tom,

čo sa prášok dostal do kontaktu s jej pokožkou. Látka sa mierne trblietala, bola kryštalicá.

Soľ?

Paul Upchurch s Bishopovou pomocou topil svoje obete v nádrži so slanou vodou. Mohol to byť nejaký zvyšok z tej nádrže?

Pooleovi zazvonil telefón. Vylovil ho z vrecka, číslo nepoznal.

„Tu agent Poole.“

„Zdravím, tu šerifka Banisterová zo Simpsonvillu. Prepáčte, že vás obťažujem tak skoro. Ste ešte stále v New Orleanse?“

„V Chicagu,“ odpovedal Poole. Postavil sa a pokynul vyšetrovateľom, aby začali dokumentovať a katalogizovať miesto činu.

„Čo pre vás môžem urobiť, šerifka?“

„Mám... mám tu telo.“ Znela rozrušene, hlas sa jej triasol.

„Našla som ho priamo na schodoch budovy súdu asi pred dvoma hodinami. Len... len tam kľáči. Akoby sa modlil. Tak to aspoň vyzerá. Sú tam aj tri biele škatule previazané čiernou stuhou. A niekto niečo napísal na schody vedľa nej.“

„Otče, odpusť mi,“ zamrmlal Poole.

„Áno. Ako ste to vedeli?“

„Neviete, kto to je?“

„Je to muž. Presne viem, kto to je.“

9

Clair

Deň piaty • 6.29

Clair kýchlá a vytiahla zo škatuľky na stole vedľa seba ďalšiu papierovú vreckovku.

„Budeme potrebovať väčšiu škatuľku,“ povedal Kloz s najlepším novoanglickým prízvukom, ktorý napriek všetkému nebol veľmi dobrý. Nadýchol sa a vtiahol sopeľ späť do nosa.

Clair sa naňho zahľadela. „Naozaj tu s tebou nechcem zomrieť.“

Kloz sa oprel na stoličke. Starý kov zaškrípala. „Keby si mohla zomrieť kdekokoľvek a s kýmkoľvek, koho by si si vybrala?“

Na sekundu sa nad tým zamyslela. „S Matthewom McConaugheyom. Vždy som si myslela, že na belocha je sexi. Ale so štyridsaťročným McConaugheyom, nie s tým mladým z filmu *Omámení a zmätení*. Zostarol do krásy.“

„A kde?“

„Možno niekde na pláži na Barbadose.“

Kloz pokrútil hlavou. „No, neviem. Jediný spôsob, ako zomrieť na pláži, je útok žraloka. Nikto sa nechce dať zožrať žralokom.“

„Toto je hlúpa hra.“

Kloz ju ignoroval. „Ja by som si vybral Jennifer Lawrenceovú, ale len keby mala na sebe ten kožený kostým z *Hier o život*.“

„A kde presne by si chcel zomrieť?“

„V Tolede v Ohio. Bez debaty.“

„Prečo práve v Tolede?“

Pokrčil plecami. „Nie sú tam žraloky.“

„Aha.“

„V Tolede sa tiež nedá nič robiť, takže ak tam budem uväznený s Jennifer Lawrenceovou v koženom kostýme, zavretý v nejakej ošarpanej motelovej izbe, kde nebude nič iné iba...“

Clair prižmúrila oči a zakryla si uši. „To stačí. Nechcem vedieť, čo máš v hlave. Ani teraz, ani nikdy.“

„Len sa snažím zlepšiť ti náladu.“

„Ja viem.“

„Nechcem tu zomrieť.“

„Ja viem.“

„Nemôžeme opustiť budovu a ja začínam šalieť.“

„Ja viem.“

Kloz sa pravou nohou oprel do podlahy a začal otáčať stoličku v pomalom kruhu proti smeru hodinových ručičiek. „Vírus SARS má inkubačnú dobu až desať dní. Náš priateľ z Centra pre kontrolu chorôb a prevenciu to ešte nepovedal, ale ich protokol predpisuje, aby toto miesto zostalo uzavreté najmenej desať dní od posledného známeho prípadu. Ak nás nezabije vírus, je veľká šanca, že nebudeme môcť odísť takmer dva týždne.“

„Tak dlho nás tu nezdržia.“

„Prečo nie?“ odpovedal Kloz. „Máme posteľ, jedlo, prístup ku všetkému lekárskemu vybaveniu a sme izolovaní. Vieš si predstaviť lepšie miesto, kde by nás všetkých mohli držať? Nebudú riskovať, že sa vírus dostane z tejto budovy.“

„Bishop má vírus a môže byť kdekoľvek.“

„Ak nakazí ďalších ľudí, Centrum pre kontrolu chorôb a prevenciu ich sem s najväčšou pravdepodobnosťou privedie na liečbu z rovnakých dôvodov, pre ktoré sa nás tu budú snažiť všetkých udržať – posteľ, lekárske služby, jedlo, izolácia. Budú nás tu držať za zamknutými dverami a nechajú vírus, aby sa sám zničil. Bez liečby nič nemá zmysel. Nikto nebude riskovať vypuknutie epidémie. Aj keby dnes chytili Bishopa a zavreli ho, nepustia nás von. Nie dovtedy, kým to neprejde.“

Clair vedela, že má pravdu, ale nechcela si to priznať. Pokrčila vreckovku a hodila ju do koša na odpadky. Pristála asi meter od neho.

Vtom sa ozvali tri rýchle zaklopania na dvere. Obaja zdvihli zrak.

Jerome Stout vošiel do izby, skôr ako ktorýkoľvek z nich stihol niečo povedať.

Ako šéf nemocničnej ochranky od ich príchodu nepoľavil a vyzeral rovnako zničený ako oni. Na inak vyholenej hlave sa mu začínalo objavovať strnisko a na uniforme mal pod pazuchami škvrny od potu. Počula, že prácu v nemocnici prijal po tom, čo pred piatimi rokmi ako päťdesiatnik odišiel do dôchodku z chicagskej polície. Toto však asi nečakal. Na ústach mal bielu chirurgickú masku, ktorá tlmila jeho unavený hlas. „Detektívka, potrebujem, aby ste išli so mnou.“

„Prečo?“

Nervózne oči uprel na Klozowského v zadnom rohu a potom späť na Clair. „Máme telo. Je to zlé.“

„Dopekla,“ povedal Kloz tichým hlasom.

Clair vstala a vydala sa k dverám.

„Dajte si to,“ prikázal Stout a ukázal na rúško, ktoré jej dali.

Natiahla si ho cez hlavu, šnúrky si zaviazala za ušami a ponáhľala sa za ním.

Clair nechcela prejsť cez jedáleň, ale skôr než sa ho stihla spýtať, či existuje iná cesta, vyrazil krížom cez miestnosť. Vo chvíli, keď ju ľudia uvideli, vybuchli. Keď polícia priviezla do nemocnice osemdesiatšesť Bishopových potenciálnych obetí, dostali pokyn, aby zostali v tejto miestnosti a vo dvoch priľahlých salónikoch pre zamestnancov. Okrem Klozowského bola jediným zástupcom chicagskej polície na mieste a okamžite ju spoznali. Niektorí mali rúška, iní nie, a všetci kričali. Ľudia sa postavili, vyštartovali smerom k nej, oči mali plné zlosti. Chceli odpovede, ale ona im nemala čo povedať. Pretlačila sa čo najrýchlejšie a povedala ľuďom okolo seba, aby zostali pokojní, že sa to čoskoro skončí. Vedeli, že je to hlúposť. Mnohí z nich boli lekári. Poznali situáciu. Priviezli sem

svoje deti, manželov a manželky, partnerov. Stoly boli odsunuté nabok a mnohí si začali stavať stany z nemocničných plachiet, aby sa izolovali od ostatných. Chýbalo ešte najmenej dvadsať alebo tridsať ľudí. Podľa toho, čo jej predtým povedali, niektoré rodiny dostali izby, ale nebolo ich dosť pre všetkých. Keďže mnohí boli zamestnancami, tí, čo mali svoje kancelárie, odišli do nich, ostatní obsadili šatne. Niekoľkí sa dokonca prechádzali po chodbe, akoby sa nič nedialo. Snažili sa ich nahnať späť, aby nerozšírili vírus, ale väčšina zamestnancov vedela, že na to už je neskoro. Vírus teraz zadržovala budova, nie jedáleň, presne ako povedal Kloz.

Stout ju viedol k výťahom. Vzdychna, keď sa dvere zatvorili a uzavreli rozzúrený dav.

Keď boli sami, Stout povedal: „Niekoľko z nich sa pokúsilo preraziť sklenené dvere vo vstupnej hale a dostať sa von, ale je tam špeciálna zásahová jednotka. Sú v plnej výzbroji, pripravení na potlačanie nepokojov. Snažím sa nemyslieť na to, čo by sa stalo, keby niekto prekročil túto hranicu.“

Clair navrhla, aby tam umiestnili aj špeciálnu zásahovú jednotku, ale nemienila mu to povedať. Počas práce v chicagskej polícii sa ocitla uprostred troch „eskalovaných občianskych udalostí“ (polícia ich nerada nazývala výtržnosťami). Pri každej z nich bolo najprv ako predzvesť niečo vo vzduchu. Aj táto nemocnica smrde-la takou predzvesťou a ona nebola prvá, kto si to všimol. Personál sa pohyboval takmer mlčky, oči upierali jeden na druhého a na zá-stup cudzích ľudí v ich jedálni. Rodičia sa snažili ochrániť svoje deti a pri najmenšom zakašľaní alebo kýchnutí niekoho z okolia upie-rali naňho smrtiace pohľady. Centrum na kontrolu chorôb a pre-venciu odporúčalo izolovať chorých. Vedúci pracovníci hovorili o zavretí krídla na druhom poschodí, ale ak plán zašiel ďalej, o po-drobnosti sa s ňou nepodelili.

Vyviezli sa výťahom na štvrté poschodie.

Keď sa dvere otvorili, Stout ju nasmeroval na chodbu vľavo. Na stene visel nápis Kardiovaskulárne oddelenie. „Asi pred de-siatimi minútami ho našla zdravotná sestra.“

„Koho našla?“ nechápala Clair.

Neodpovedal. Namiesto toho zabočil do ďalšej chodby, potom do tretej a vošiel do akéhosi administratívneho krídla. Väčšina dverí bola zatvorená, žalúzie stiahnuté. „Druhé dvere naľavo,“ ukázal Stout.

Clair sledovala jeho prst. Na zatvorených dverách visela tabuľka s nápisom: *Doktor Stanford Pentz*. Ruka jej klesla na pažbu služobnej zbrane v puzdre na boku.

„To nebudete potrebovať.“

Clair aj tak odopla kožený remienok na zbrani a pevne ju zovrela, kým druhou rukou siahala po kľúčke. Dvere sa rozleteli a odhalili kanceláriu. Naľavo od nich stála pohovka a napravo mahagónový stôl s dvoma koženými kreslami. Stenu pokrývali rôzne diplomy a na stole stála jedna rodinná fotografia, na ktorej boli traja ľudia: muž okolo šesťdesiatky, jeho manželka a asi dvánásťročný chlapec, všetci usmievaví a dokonale oblečení. V strede miestnosti, odvrátený od Clair a obrátený k veľkému oknu zaberajúcemu zadnú stenu kancelárie, kľáčal muž. Hlavu mal sklonenú dopredu, bradu položenú na hrudi. Topánky nemal. Vedľa neho stál pár čiernych mokašín.

Clair pristúpila bližšie.

Stout si vo dverách odkašľal, ale inak nepovedal nič. Clair obišla muža, dostala sa medzi neho a okno, a vtedy zbadala krv a tri malé škatuľky zoradené na podlahe.

10

Nash

Deň piaty • 8.31

Nash sa vyzliekal z kabáta, keď sa otvorili výťahové dvere v suteréne chicagskej polície. Zvyčajne opustená chodba hučala aktivitou. V okamihu, keď sa dvere otvorili, vyšiel z chodby asi dvadsaťročný chalan s ručným vozíkom naloženým spismi.

Tie škatule Nash poznal.

„Kam to beriete?“

„Na Roosevelt Street,“ odpovedal chlapec.

Nash si všimol odznak FBI, ktorý mal pripnutý na opasku. „Na čí príkaz?“

Chlapec sa načiahol dopredu a stlačil tlačidlo na prízemie. Potom ukázal palcom späť do chodby. „Ak máte nejaké otázky, odporúčam vám obrátiť sa na agenta Poolea.“

Keď sa dvere na výťahu začali zatvárať, Nash medzi ne strčil nohu. Keď sa znova otvorili, načiahol sa k ovládaciemu panelu výťahu a stlačil tlačidlá na každé poschodie.

Prešiel okolo neho ďalší mladík s ručným vozíkom, na ktorom bolo šesť ďalších škatúl so spismi.

Už niekoľko rokov ich pracovná skupina operovala zo suterénu. Sedeli v priestore, ktorý nazvali vojnová miestnosť. Zistili, že je tam ľahšie sústrediť sa ako hore s ostatnými detektívmi. Tam bolo príliš veľa otázok, príliš veľa zvedavých očí, príliš veľa

únikov do tlače. Táto izolácia to všetko zastavila. No, väčšinu z toho. Keď pred niekoľkými mesiacmi identifikovali Ansona Bishopa ako Opičieho vraha a keď utiekol, vyšetrovanie prevzal FBI. Obsadili aj priestory oproti vojnovej miestnosti. Porter trval na tom, že je to iba dočasné. Buď Bishopa chytia, alebo FBI vráti prípad miestnym orgánom činným v trestnom konaní, keď sa dostane z titulných strán novín, ale to sa nikdy nestalo. Namiesto toho sa veci stupňovali. Situácia sa zhoršovala.

Nash sa najprv pozrel do kancelárie FBI. Boli tam štyria agenti, ale žiadneho nepoznal. Všetci balili škatule a ukladali ich vedľa dverí.

Na druhej strane chodby, vo vojnovej miestnosti, našiel špeciálneho agenta Franka Poolea sedieť na stoličke a hľadiť na tri biele dôkazové tabule.

Nash cítil, ako mu horí tvár, keď vošiel dnu. „Čo to, dopekla, má znamenať, Frank?“

„Špeciálny agent Hurless chce mať všetko v terénnej kancelárii FBI na Roosevelt Street. Z New Orleansu a zo Simpsonvillu nám prichádzajú podrobnosti – v tom jazere našli šesť tiel... dom... všetko, o čo sa Sam potkol od chvíle, keď opustil Chicago, až po chvíľu, keď sme ho našli v hoteli Guyon.“

„Prečo to nemôžeme riešiť tu?“

„To nezávisí odo mňa.“

„Ako dobre poznáte starostu?“ Poole neodtrhol oči od tabúl.

„Ja? Dvakrát som sa s ním stretol na mestských akciách, podal som mu ruku, odfotil som sa s ním. Nemyslím si, že má potuchy, kto som.“

„A čo Anthony Warnick z jeho kancelárie?“

„Práve dnes som sa s ním stretol,“ odpovedal Nash. „Prečo?“

Poole stále nezdvihol zrak. „Warnick zavolať do kancelárie starostu. Starosta zavolať nadriadenému môjho nadriadeného a za necelých päť minút som dostal príkaz zapojiť vás do tohto vyšetrovania. Desať minút predtým špeciálny agent Hurless chcel, aby som vás zavrel k Samovi. Nieкто tu poťahuje za nitky. Nič iné nevyvetľuje takúto okamžitú zmenu.“